

velvillige Udtalelser, dels for at illustrere, hvorledes man i skøn Enighed fra de andre Sider umuliggjorde det for den socialdemokratiske Regering at gennemføre denne Sag, dels for at oplyse for den højtærede Justitsminister, hvis han skulde være uvidende derom, hvorfra og paa hvilken Maade han kan vente Modstand mod sit Lovforslag. Fra Socialdemokratiets Side vil han kun møde Villighed til Samarbejde, thi Forskellen mellem en Venstreregerings og en socialdemokratisk Regerings Stilling er jo den, at Venstre som Opposition praktisk taget modsætter sig ethvert Fremskridt, ogsaa dem, som det som Regering er nødt til at søge gennemført, medens vi altid, hvad enten vi er Regering eller Opposition, ifølge Sagens Natur vil arbejde med paa et hvilket som helst Fremskridt. Det er en stor Fordel for den nuværende Justitsminister i Modsætning til hans Forgænger.

Hvad Lovforslaget i øvrigt angaar, kan vi tiltræde dette, ogsaa § 4. Indholdet af § 4 er jo slet ikke saa nyt, som man efter Bemærkningerne skulde tro. Jeg har selv som Justitsminister i Udvalget den 3. Marts 1925 stillet det samme Forslag alene med Undtagelse af Paragraffens 3die Punkt, der lyder saaledes: „Efter Justitsministerens Bestemmelse andre juridiske Forretninger, som med Hensyn til Simplicitet og Klarhed ganske kan sidestilles med de under 1 og 2 nævnte.“ Naar jeg udelod en saadan Bestemmelse, var Grunden den ganske simple, at hver eneste Gang jeg i min Ministertid stillede Forslag om at overlade Justitsministeren noget, for ærede Medlemmer, ikke mindst det daværende Medlem af Folketinget Hr. Rytter, op for at begrænse sin Efterfølgers Myndighedsomraade og faa slaaet fast, at selve Loven nøje burde angive de nærmere Forhold. Men vi fra vor Side er Gud være lovet ikke nær saa smaatskaarne eller smaalige, vi har intet som helst imod at give den til enhver Tid siddende Justitsminister den i § 4, 3die Punkt, omtalte Beføjelse. Naturligvis maa vi forbeholde os at diskutere Ordlyden af § 4 i det hele taget i Udvalget, men paa Forhaand har vi intet imod denne Paragraf, hvis et Flertal kan blive enigt om den, altsaa *in casu* hvis i hvert Fald Venstre og Socialdemokratiet kan blive enige. I modsat Fald vil vi eventuelt foreslaa at gaa over til det Lovforslag, som tidligere er vedtaget af de tre Partier i Folketinget, altsaa uden § 4, hvis det i Øjeblikket skulde kunne lette Sagens hurtige Løsning. Og der var jo desværre i den foregaaende ærede Talers Udtalelser adskilligt, som kunde tyde paa, at en

Løsning paa dette Grundlag her ikke er umiddelbart forestaaende. Jeg bed saaledes Mærke i den hjertelige Tak, som den ærede Ordfører for Venstre overbragte Justitsministeren, fordi denne havde givet ham Lejlighed til at efterprøve Lovforslaget gennem de Oplysninger om Udgifterne, der nu foreligger — de samme Oplysninger, som blev forelagt af mig i 1925, saaledes at der havde været rigelig Tid til at efterprøve, hvis man overhovedet havde haft Interesse for det.

Hvad endelig angaar disse Udgifter, som Lovforslagets eventuelle Gennemførelse maa medføre, regner den højtærede Justitsminister med en Merudgift af 550 000 Kr. aarligt for Dommerfuldmægtigene og 190 000 Kr., som det blev nævnt, for Politifuldmægtigene. Det er Tal, som meget nøje svarer til den Beregning, der blev forelagt for to Aar siden for dette høje Ting, naar man tager Nedgangen i Lønninger i Betragtning.

Ved samme Lejlighed, altsaa i 1925, gjorde undertegnede ærede Medlemmer opmærksom paa, at Vedtagelse af et Forslag om Statsansættelse af Dommerfuldmægtige vilde drage andre økonomiske Konsekvenser efter sig, nemlig ikke alene fast Ansættelse af et vist Antal Politifuldmægtige, saaledes som den højtærede Justitsminister ogsaa nu har regnet med, men tillige Statsansættelse af et vist Antal af de paa Dommer- og Politikontorer beskæftigede Kontorister, eventuelt Bude. Den samlede Lønningskonto var i 1925 for 350 Kontorister paa Dommerkontorerne og 170 paa Politikontorerne henholdsvis 785 000 og 395 000 Kr.; altsaa i alt 1 180 000 Kr. Efter den højtærede Justitsministers Beregninger er det gaaet ned til ca. 1 Mill. Kr., og derunder er medregnet Udgifter til Ekstraskriveri, som ikke er saa lidt. Vi beregnede i Justitsministeriet i 1925 Merudgiften ved fast Ansættelse af et vist Antal af disse Kontorarbejdere som Assistenten eller Kontorister til 348 000 Kr. aarlig. Nu maa det altsaa blive et noget lavere Beløb — hvor meget kan jeg ikke sige, thi den højtærede Justitsminister synes slet ikke at mene, at Lovforslagets Vedtagelse vil drage nogen Konsekvens efter sig i Retning af fast Ansættelse af det store almindelige Kontorpersonale paa Dommer- og Politikontorer. Det hedder udtrykkeligt i saa Henseende fra den højtærede Justitsministers Side i Bemærkningerne, Side 5: „En Statsansættelse af de paa Dommerkontorerne og Politikontorerne arbejdende Kontorister og Bude kan derimod ikke betegnes som en Konsekvens af Dommerfuldmægtigenes Stats-